

Sygn. akt I C 1963/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2018r. w K.

sprawy z powództwa **T. M. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nakazuje pobrać od powoda T. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 2.179,88zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt dziewięć złotych 88/100) tytułem części nieuiszczonych wydatków,
3. zasądza od powoda T. M. na rzecz pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. kwotę 1.617,00zł (jeden tysiąc sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1963/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 lipca 2016r. powód T. M. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. kwoty 2.136,25zł wraz z ustawowymi odsetkami i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 14 lipca 2015r. uległ uszkodzeniu pojazd powoda m-ki F. (...) o nr rej. (...), a pozwany zakład ubezpieczeń w wyniku przeprowadzonego postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów wydał decyzję negatywną w zakresie przedmiotu żądania.

W odpowiedzi na pozew pozwany L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pozwany zakwestionował istnienie podstaw swojej odpowiedzialności, zarówno co do zasady jak i wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 14 lipca 2015r. ok. godz. 21.20 w K. na Rondzie (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, tj. zetknięcia samochodu osobowego m – ki F. (...) kierowanego przez M. M. z pojazdem m – ki B. o nr rej. (...) prowadzonym przez A. D..

A. D. poruszała się po rondzie, po wewnętrznym pasie zamierzając wykonać manewr zmiany pasa ruchu i kierunku jazdy. Wykonywanie tego manewru w/w sygnalizowała używając kierunkowskazu. M. M. w tym czasie zamierzał poruszając się ul. (...) przejechać rondo na wprost po zewnętrznym jego pasie ruchu.

Na wlocie ulicy (...) na Rondo (...), dla kierunku ruchu kierującego samochodem m – ki F. (...) znajdują się pionowe znaki drogowe „A-7” – ustąp pierwszeństwa i „C-12” – ruch okrężny oraz poziome „P-13” – linia warunkowego zatrzymania złożona z trójkątów.

Kierujący pojazdem m – ki F. (...) miał obowiązek dostosować swoją technikę i taktykę jazdy do występującego oznakowania pionowego i poziomego. Był on obowiązany do zachowania szczególnej ostrożności oraz ustąpienia pierwszeństwa pojazdom znajdującym się na rondzie, w tym przypadku kierującej samochodem m – ki B..

Na odcinku drogi, na którym doszło do zdarzenia oboje kierujący mieli możliwość kontrolowania techniki i taktyki jazdy na odcinku drogi równoznacznym pobytowi ich na Rondzie (...). Prawidłowa obserwacja drogi i właściwa ocena warunków stanu ruchu na jezdni przez kierującego samochodem F. (...) dawała gwarancję prawidłowego i bezkolizyjnego wykonania zamierzonego manewru – przejazdu przez rondo.

Sprawcą kolizji drogowej z dnia 14 lipca 2015r. jest kierujący pojazdem m – ki F. (...) M. M., a jego zachowanie się na jezdni pozostaje w związku przyczynowym z tym zdarzeniem drogowym.

Nie można wykazać, iż kierująca samochodem m – ki B. A. D. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym pozostając w związku przyczynowym z tym zdarzeniem drogowym.

(druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej k. 5-7, opinia biegłego k. 119-179, 232-236, 237-243, częściowo zeznania świadka M. M. k. 104v, zeznania świadka A. D. k. 112-112v)

Przed opisanym wyżej zdarzeniem drogowym w dniu 23 grudnia 2014r. pojazd powoda m – ki F. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w innym incydencie komunikacyjnym, gdzie doszło mechanicznego uszkodzenia tego samochodu.

Postępowanie szkodowe było prowadzone przez (...) TU z/s w W..

(dokumenty akt szkody 560110 decyzja k. 45, 46, zdjęcia k. 47, 63-85, kalkulacja naprawy k. 49-55, protokół identyfikacji zdarzenia k. 56-60, oświadczenie sprawcy kolizji drogowej k. 61-62, 89-90)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 1 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 1000/15 A. D. została ukarana karą grzywny za wykroczenie z art. 86 § 1 kw polegające na tym, że w dniu 14 lipca 2015r. o godz. 21.20 w K. na Rondzie (...), kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż podczas zmiany pasa ruchu nie zachowała szczególnej ostrożności w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu i doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), powodując uszkodzenia.

(z akt SR w Kaliszu II W 1000/15 wyrok k. 18, zarządzenie wykonania wyroku k. 21)

Na okoliczność ustalenia powstania i rozmiarów szkody i rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), w szczególności stwierdzenia czy rodzaj, charakter i rozmiar szkód w pojeździe mógł powstać w okolicznościach wskazanych przez uczestników zdarzenia drogowego z dnia 14 lipca 2015r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów.

Do wykonania naprawy pojazdu konieczne były następujące części zamienne: zderzak p, kratka zderzaka prz l, zest moc zderzak prz, 6 klamry mocujące, 6 klamry mocujące, zest moc reflekt l, błotnik prz l, nadkole p l.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych i wymiany wymagały: błotnik prz l, zderzak prz, listwa spoiler, kratka l zderzaka, kratka p zderzaka, listwa ochronna l/p, kratka wentyl zderzaka, tablica rejestr, kratka czolowa, reflektor l, koło prz l, opona prz l.

W pojeździe niezbędne było również wykonanie prac lakierniczych dotyczących: błotnik prz l, zderzak p, felga p l.

Wartość części zamiennych niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 2.021,77zł, koszt naprawy mechanicznej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 445,00zł, natomiast koszt lakierowania, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału wynosi 1.293,19zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 3.759,96zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 4.624,75zł.

Koszt likwidacji szkody samochodu m. (...) przy uwzględnieniu potrącenia 50% dotyczącego zderzaka przedniego i błotnika przedniego lewego wynosi 3.668,66zł.

Wartość rynkowa samochodu m – ki F. (...) w stanie nieuszkodzonym określona na dzień 14 lipca 2015r. wynosi 5.500zł, natomiast wartość tego pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 1.831,34zł.

(opinia biegłego k. 119-179, 232-236, 237-243, zdjęcia k. 187-188, karty k. 197, zdjęcia k. 202-230)

Powód dokonał zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w jego pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt 1020467/1097309.

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe powoda oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy i w konsekwencji decyzją z dnia 20 sierpnia 2015r. stwierdził ujemną podstawę swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady i co do wysokości.

(kalkulacja naprawy k. 7-8, decyzja k. 9, 10, raport/opinia k. 25-32)

Sąd odmówił atrybutu wiarygodności zeznaniom świadka M. M. w części, tj. w zakresie jego wypowiedzi, iż nie widział, że w dniu zdarzenia 14 lipca 2015r. kierująca pojazdem m – ki B. sygnalizowała zamiar zmiany kierunku jazdy i zmiany pasa ruchu, a także że pojazd m. (...) nie posiadał przed dniem 14 lipca 2015r. widocznych uszkodzeń albowiem pozostają one w opozycji do uznanych w całości za polegające na prawdzie depozycji świadka A. D. oraz dokumentarnym materiałem dowodowym, w szczególności opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych oraz dokumentami akt szkodowych (...) TU z/s w W. nr (...).

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegły w opiniach udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatu.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t. ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s. apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

W warunkach przedmiotowej sprawy nie zaistniały okoliczności, o których mowa w treści art. 11 kpc, który to przepis statuuje zasadę związania ustaleniami wyroku karnego ze skutkami erga omnes, natomiast nie odnosi tej reguły do postępowania w sprawach o wykroczenia.

Określona w art. 11 kpc moc wiążąca wyroku karnego oznacza, że w sprawie cywilnej niedopuszczalne jest dokonywanie jakichkolwiek własnych ustaleń co do tych okoliczności, którymi, zgodnie z omawianym przepisem, sąd jest związany w postępowaniu cywilnym. Okoliczności te nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc), a sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie. Istota związania sądu cywilnego skazującym wyrokiem karnym wyraża się w tym, że w skład podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sądu cywilnego wchodzi czyn opisany w sentencji karnego wyroku skazującego, a sąd ten pozbawiony jest możliwości dokonywania ustaleń w tym zakresie, w tym w szczególności ustaleń odmiennych niż przeniesione na podstawie tego wyroku z procesu karnego.

W dacie wyrokowania orzeczenie o ukaraniu Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie o sygn. akt II W 1000/15 dotyczyło postępowania w sprawie o wykroczenie stypizowanego w treści art. 86 § 1 kw i pomimo, że posiadało atrybuty prawomocności materialnej i formalnej, to w oparciu o treść art. 11 kpc a contrario nie predestynowało w niniejszej sprawie zakresu i granic ustaleń faktycznych Sądu oraz ram postępowania dowodowego i jego oceny.

Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003r. w sprawie o sygn. akt III KK 61/03, opubl. LEX nr 77467). Ocena, czy kierowca prowadził pojazd rozważnie i ostrożnie, nie może opierać się tylko na fakcie, że wydarzył się wypadek (por. uchwała pełnego składu Izby Karnej SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33, teza 6; wyrok SN z dnia 16 czerwca 1982 r., V KRN 171/82, OSNCP 1982, nr 11, poz. 146; wyrok SN z dnia 17 stycznia 1987 r., V KRN 474/86, OSNPG 1988, nr 3, poz. 29; wyrok SN z dnia 17 listopada 1998 r., II KKN 73/97) albowiem naruszenie nie każdej zasady bezpieczeństwa w ruchu powoduje odpowiedzialność za skutki. Do takiej odpowiedzialności dochodzi tylko wówczas, gdy zachodzi związek przyczynowy między naruszeniem określonej zasady a skutkiem. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw konieczne jest więc ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Zatem konstytutywnym znamieniem wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu; samo niezachowanie ostrożności nie wystarcza do zastosowania tego przepisu (M. Bojarski, Problemy kwalifikacji prawnej wykroczeń. Zagadnienia wybrane, Wrocław 1992, s. 65). Wykroczenie stypizowane w art. 86 § 1 kw ma charakter materialny. Do jego znamion należy skutek w postaci stworzenia realnego zagrożenia w ruchu drogowym. Należy ono do wykroczeń z narażenia konkretnego na niebezpieczeństwo (por. Stefański R.A. Kodeks wykroczeń. Komentarz. Lex, 2011).

Mając na względzie powyższe, należy stwierdzić, iż ustalony przez Sąd stan faktyczny przesądza, iż sprawcą zdarzenia z dnia 14 lipca 2015r. był M. M., a nie ukarana w postępowaniu w sprawie o sygn. akt II W 1000/15 A. D.

Obowiązkiem bowiem strony powodowej było w ramach procesu przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenia (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność ich twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do

ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Dla ustalenia odpowiedzialności za szkodę majątkową warunkiem koniecznym jest istnienie adekwatnego związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem ją wyrządzającym albowiem rolą oraz istotą związku przyczynowego jako przesłanki roszczenia o odszkodowanie jest ocena, czy doznana szkoda majątkowa może być normalnym skutkiem zdarzenia szkodzącego.

Szkoda majątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym”. Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne).

Związek przyczynowy należy pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest okolicznościami faktycznymi sprawy. W pierwszej kolejności należy za pomocą testu „conditio sine qua non” zbadać, czy określony skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę, to znaczy, czy oceniany skutek nastąpiłby mimo braku wskazanej przyczyny. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, czyli badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności tej przyczyny należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy relacje pomiędzy przyczyną a skutkiem są adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc. Pojawienie się w przebiegu kauzalnym przyczyny zewnętrznej, nie powiązanej z działaniem lub zaniechaniem podmiotu odpowiedzialnego za powstanie szkody, przesądza o braku związku przyczynowego, jeśli bez przyczyny pierwotnej szkoda i tak powstałaby. Przepis art. 361 § 1 kc wiąże jednak odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. W razie pozytywnego stwierdzenia, że dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, należy rozważyć, czy wspomniane powiązania można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. Typowym jest skutek jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na postawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprawdzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Konstatując należy stwierdzić, iż w warunkach przedmiotowej sprawy ustalony przez Sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że pomiędzy ruchem pojazdu mechanicznego, nagłym czynnikiem zewnętrznym, a szkodą powoda nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy, który jest nie tylko przesłanką odpowiedzialności za szkodę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności, a ponadto powstała w pojeździe powoda szkoda nie jest normalnym, typowym następstwem ruchu pojazdu mechanicznego w prezentowanym przez stronę układzie sytuacyjnym składającym się na zachowania osoby i nagłego czynnika zewnętrznego uczestniczącego i zaistniałego w zdarzeniu i ich wpływu na wytworzenie i zakres powstałych skutków.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości powoda orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 2 pkt 3 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 – j.t.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.